Блакитними небо сія глибонями,
Поля попід небом прослались безкрайні;
Іду я обніжком,— шумлять колосками,
Шумлять і хвилюють лани урожайні.

Назад озирнуся,— ген далі високі
Сіяють-мигочуть блискучі палати,
І тільки що мріють у балці глибокій
Убогі, обдерті, похилені хати.

А передо мною за хвилями хвилі
Аж ген до крайнеба пливуть без упину,
Сіяють під сонцем, мов золото, спілі,
Сіяють і плещуть, де оком не скину.

Поля мої рідні, найкращії в світі,
Багаті на силу, на пишную вроду,
Засіяні хлібом і потом политі,
Робітницьким потом мойого народу!

Родючі та щедрі! в позлотисті шати
Свого хлібороба могли б ви окрити,—
Чого ж то так часто на йому ті лати,
Чого ж то в тих хатах голоднії діти?

Тими колосками, що, повні та спілі,
Схиляються низько від зерна важкого,
Кого в ріднім краї годуєте, милі,
Куди ваша сила зникає, до кого?

Хвилюються мовчки поля за полями,
Сіріють у балці убогії хати
І, високо знявшись, вгорі над хатками
Блищать і лишають високі палати